

proloog

VRIJDAGAVOND TIEN UUR. IK ZIT MET TWEE STUDIEGENOTEN IN de bibliotheek van de rechtenfaculteit van Yale. Ze zijn nogal chagrijnig, het is tenslotte weekend, ze hadden allerlei andere leuke dingen kunnen doen. Maar ik wil per se door met ons groepje. We moeten een betoog inleveren; we moeten het schrijven, we moeten het afmaken, we moeten erover nadenken, we moeten... Wacht eens even. Nee, wacht nou. 'Een betoog is een officieel bezoek,' zeg ik opeens zomaar. 'Ze beweren dingen. Een punt dat op je voorhoofd staat. Hebben jullie wel eens iemand vermoord?'

Mijn studiegenoten kijken naar me alsof ze een koude douche over zich heen hebben gekregen. De een zegt: 'Dat is zeker een grapje?' De ander vraagt: 'Waar heb je het over, Elyn?'

'Ach, zoals gewoonlijk. Hemel en hel. Wie is wat en wat is wie. 'Hé!' zeg ik en ik veer op van mijn stoel. 'Laten we het dak op gaan!'

Ik trek een sprintje naar het dichtstbijzijnde grote raam, klim erdoorheen en zet een voet op het dak, met mijn twee handlangers aarzelend in mijn kielzog. 'Nu zie je mijn ware gezicht!' zeg ik, zwaaiend met mijn armen. 'Kom naar de citroenboom! Kom naar het zonovergoten bos! Allemaal Florida! Waar citroenen

worden gemaakt. Waar de demonen zijn. Zeg, wat is er met jullie?’

‘Je maakt me bang,’ flapt de een eruit. Na een ogenblik van twijfel zegt de ander: ‘Ik ga weer naar binnen.’ Ze kijken angstig uit hun ogen, alsof ze spoken zien. En, hé, wacht eens even, ze klauteren weer door het raam naar binnen.

‘Waar gaan jullie heen?’ vraag ik. Maar ze zijn al weg en ik blijf alleen achter. Een paar minuten later volg ik hen met lichte tegenzin.

Zodra we weer aan tafel zitten, stapel ik eerst zorgvuldig mijn studieboeken op tot een torentje en leg ik de vellen met mijn aantekeningen in een andere volgorde. Ik herschik ze opnieuw. Ik begrijp het probleem, maar de oplossing ontglipt me. Het is erg verontrustend. ‘Ik weet niet of jullie de woorden net zo over de bladzijden zien dansen als ik,’ zeg ik. ‘Volgens mij heeft iemand gerommeld met mijn kopieën met praktijkgevallen. We moeten onze gewrichten bundelen. Ik geloof niet in gewrichten. Maar ze houden wel je lichaam bij elkaar.’ Ik kijk op van mijn paperassen en zie dat beide studiegenoten me aanstaren. ‘Ik... ik moet gaan,’ zegt de een. ‘Ik ook,’ zegt de ander. Ze pakken gehaast hun boeltje en beloven vaag dat we elkaar binnenkort wel weer zullen spreken om het een en ander af te maken. Ze lijken wel zenuwachtig.

Tot diep in de nacht zit ik, weggedoken tussen de boekenkasten op de grond, in mezelf te mompelen. Het wordt stil en iemand doet het licht uit. Omdat ik bang ben dat ik straks niet meer wegkom, hol ik uiteindelijk door de schemerige bibliotheek naar buiten, in elkaar gedoken om niet te worden gezien door de beveiligingsbeambte. Buiten is het donker. Teruglopend naar mijn studentenhuis bekruipt me een onaangenaam gevoel. En eenmaal thuis kan ik de slaap niet vatten. Het is te lawaaierig in mijn hoofd. Te vol met citroenen en betogen over recht, en massamoorden die ik op mijn geweten heb. Ik moet studeren. Het lukt niet. Ik kan niet meer nadenken.

De volgende dag ren ik in paniek naar professor M. en smee ik om uitstel. ‘Er is geknoeid met de aantekeningen voor het be-

toog,' vertel ik hem. 'Ze dansen in het rond. Ik was altijd goed in verspringen, omdat ik lang ben. Ik val. Mensen stoppen er dingen in en zeggen vervolgens dat het mijn schuld is. Vroeger was ik God, maar ze hebben me gedegradeerd.' Ik begin een reclamedeuntje voor sinaasappelsap te zingen en zwier door zijn kantoor, mijn armen gespreid als vleugels.

Professor M. kijkt op maar ik word geen wijs uit zijn gezichtsuitdrukking. Is hij ook bang voor me? Kan ik hem vertrouwen? 'Ik maak me zorgen over je, Elyn,' zegt hij. Echt waar? 'Ik moet nog het een en ander afmaken, maar daarna kun je misschien bij ons thuis komen eten. Schikt dat?'

'Nou en of!' zeg ik. 'Ik wacht wel op het dak tot u zo ver bent!' Hij kijkt toe hoe ik naar buiten klim, weer een dak op. Een betere plek kan ik me niet voorstellen. Ik vind een flink stuk loshangend telefoondraad, waar ik voor mezelf een prachtige riem van maak. Ik vind ook een mooie lange spijker van een centimeter of tien, die ik in mijn zak laat glijden. Die kon nog wel eens van pas komen, je weet nooit wanneer je je moet verdedigen.

Het etentje bij professor M. thuis verloopt niet best. Over de details zal ik het maar niet hebben. In ieder geval lever ik drie uur later op de crisishulp van het Yale-New Havenziekenhuis mijn riem in bij een vriendelijke verpleeghulp, die beweert dat hij hem mooi vindt. Maar nee, mijn speciale spijker krijgt hij niet. Ik stop mijn hand in mijn zak en sluit mijn vingers om de spijker. 'Er zijn mensen die me willen vermoorden,' leg ik uit. 'Ze hebben me vandaag al een paar keer vermoord. Pas maar op, het kan besmettelijk zijn.' Hij knikt alleen maar.

De dokter komt binnen. Hij heeft versterking bij zich, een andere ziekenbroeder, die minder aardig is en er niet over piekert me zoetgevooid te woord te staan of me mijn spijker te laten houden. En zodra hij hem uit mijn hand heeft losgewrikt, is het met me gedaan. Een paar tellen later storten de dokter en zijn ploeg crisishulp-belagers zich op me. Ze grijpen me, tillen me met een zwaai uit mijn stoel en kwakken me op een bed dat vlakbij staat, zo hardhandig dat ik sterretjes zie. Vervolgens sjoeren

ze met brede leren riemen mijn armen en benen aan het stalen bed vast.

Er komt een geluid uit me dat ik nog nooit eerder heb gehoord, iets wat het midden houdt tussen gekreun en geschreeuw, een nauwelijks menselijke kreet van verschrikking. En nog een keer, als een kracht die naar buiten breekt, ergens diep vanuit mijn onderbuik. Ik krijg er een rauwe keel van. Een paar seconden later moet ik slikken en kokhalzen van een of ander bitter vloeibaar goedje, dat ik tevergeefs probeer te weren door mijn tanden op elkaar te houden. Ze dwingen me het door te slikken. Ze dwingen me.

Ik heb al heel wat nachtmerries doorstaan en dit is niet de eerste keer dat ik in een ziekenhuis ben. Maar het is nog nooit zo erg geweest als nu. Vastgebonden, niet in staat te bewegen en gedrogeerd, voel ik hoe ik mezelf verlies. Eindelijk ben ik dan toch totaal machteloos. O, kijk daar eens, aan de andere kant van de deur, daar staat iemand naar me te kijken. Wie is dat? Is die figuur echt? Ik ben een op een speld geprikt insect, hulpeloos spartelend, terwijl iemand van plan is mijn hoofd eraf te rukken.

Iemand kijkt naar me. Iéts kijkt naar me. Het heeft jarenlang op dit moment staan wachten, terwijl het me honend voorproefjes gaf van wat me boven het hoofd hing. Tot nu toe was ik altijd in staat terug te vechten, het te verdringen, tot het weer afdroop; niet helemaal maar wel grotendeels, totdat het niet meer leek te zijn dan een duister vlekje in mijn ooghoek, waar het aan de rand van mijn gezichtsveld bleef bivakkeren.

Maar zo, met mijn armen en benen vastgeklonken aan een stalen bed, mijn bewustzijn weggevloeid en gereduceerd tot een armzalig plasje, en niemand die merkt dat ik alarm probeer te slaan, is er geen redden meer aan. *Ik sta met lege handen. Laaiend vuur zal om zich heen grijpen en op straat honderden, misschien wel duizenden mensen doden. En alles, maar dan ook alles, zal mijn schuld zijn.*